

HỒI THỨ HAI TRĂM BỐN MƯƠI

PHÂN CƯƠNG GIỚI TRUNG HOA THẮNG LỢI

Bỗng thấy người kia nói:
- Công tước đại nhân quyết ý dẫn binh đến đánh Mạc Tư Khoa tuy chẳng phải là việc không thể làm được, có điều đường sá xa xôi cực kỳ nguy hiểm?

Phi Yến Đa La nghe đến câu "Công tước đại nhân quyết ý dẫn binh đến đánh Mạc Tư Khoa". Bất giác giật mình kinh hãi, liền cúi rạp xuống, vạch chân trưởng bông ra dòm vào.

Hắn không ngó còn khá, vừa ngó vào đã trống ngực đánh hơn trống làng.

Trong trưởng đèn lửa sáng hơn ban ngày.

Vi Tiểu Bảo toàn thân mặc nhung trang ngồi ở chính giữa. Hai bên mười mấy đại tướng thị lập.

Phía dưới mấy chục tên thân binh tay cầm đại đao sáng loáng.

Người vừa nói chính là giáo sĩ Hà Lan đứng cạnh bàn Vi Tiểu Bảo.

Lại nghe Vi Tiểu Bảo lên tiếng:

- Chúng ta giả vờ ở đây cùng Khâm sai đại thần nước La Sát thương nghị hoạch định cương giới. Cuộc hòa đàm kéo dài một tháng, hai tháng, rồi hơn nữa và thủy chung vẫn không đi tới kết quả. Đại quân ngấm ngấm nhổ trại nhắm phía Tây trực chỉ. Đa Hoàng và Nhiếp Chính Nữ Vương nước La Sát thỉnh thoảng lại nhận được báo cáo đưa về phúc trình nói công cuộc nghị hòa đang tiếp tục tiến hành dĩ nhiên họ không nghi ngờ và không phòng bị. Đại quân Trung Quốc kéo đến chân thành Mạc Tư Khoa tấn công một cách đột ngột là có thể bắt được hai tên Đa Hoàng và Tô Phi á Công chúa. Vụ này há chẳng là một công lao rất lớn?

Giáo sĩ Hà Lan đáp:

- Tệ nhân chẳng hiểu gì về việc hành quân đánh trận. Có điều một mặt nghị hòa với người La Sát, lại một mặt dẫn binh đến đánh lên kinh thành của họ thì ra

không đếm xỉa gì đến tín nghĩa hay sao. Đạo lý của đức Thượng đế giáo huấn người đời không được lừa gạt cũng không được nói dối.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ha ha! Đây là người La Sát không thủ tín trước. Hai bên đã giao hẹn khi hội nghị vệ binh không được đem theo hỏa khí. Thế mà bọn họ mỗi người đều ngấm ngầm dắt súng trong mình. Chúng lừa gạt người được chẳng lẽ bọn ta không lừa gạt lại chúng hay sao? Cái đó kêu bằng ăn miếng trả miếng, chứ không phải man trá.

Giáo sĩ Hà Lan đằng hắng một tiếng, hồi lâu mới nói:

- Tệ nhân khuyên Công tước đại nhân không nên mở cuộc chiến tranh là hơn, vì hai nước giao tranh sẽ gây chết chóc cho con dân hai nước, tức là con dân của Thượng đế...

Vi Tiểu Bảo xua tay lia lia đáp:

- Giả tử Phi Yến Đa La chịu đàm phán một cách công bằng nhường cho Trung Quốc chiếm thêm một chút thổ địa thì cuộc hòa đàm đã đem lại kết quả rồi. Nhưng hắn không chịu nhường một tấc đất. Chúng ta hãy khởi binh đánh chiếm Mạc Tư Khoa, thử xem bọn người La Sát còn nói được gì nữa không?

Phi Yến Đa La càng nghe càng bỏ vĩa la thảm:

- Lạy đức Thượng đế! Bọn Man tử Trung Quốc này hành động vô pháp vô thiên lớn mật làm càn...

Lại nghe Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bữa nay ta chỉ phái một tên thân binh dùng đầu ngón tay vào mình ba tên đội trưởng Kha Tát Khắc mà cho đến bây giờ chúng vẫn không nhúc nhích được. Giáo sĩ có trông thấy không?

Giáo sĩ hỏi lại:

- Tệ nhân trông thấy rồi. Đó là ma thuật gì mà kỳ lạ vậy?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thứ ma thuật này ở Trung Quốc nguyên được Thành Cát Tư Hãn truyền cho từ trước.

Gã hăng giọng nói tiếp:

- Thành Cát Tư Hãn đã dùng pháp thuật đó đánh người La Sát khiến họ chỉ còn đường quỳ xuống đầu hàng. Nay bọn ta lại theo phương pháp cũ của Thành Cát Tư Hãn để đánh nước La Sát, nhất định có thể chinh phục được.

Phi Yến Đa La bụng bảo dạ:

- Ngày trước người Mông Cổ chỉ có hai vạn nhân mã mà đánh tới Ba Lan, Hung Gia Lợi, khắp thiên hạ không ai cản nổi, thì ra chúng đã dùng ma thuật. Người phương Đông thật cổ quái! Bọn họ mà dùng pháp thuật thì... thì làm thế nào?

Lại nghe giáo sĩ nói:

- Nếu bọn người La Sát nổ súng từ đằng xa thì ma thuật của các vị sẽ thành vô dụng.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Vì thế mà bọn ta phải giả vờ tiếp tục cuộc đàm phán ở đây, còn quân đội kéo đến đánh lên Mạc Tư Khoa.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bản sứ đã đến Mạc Tư Khoa. Trong thành này rất nhiều người Thát Đát. Binh sĩ của chúng ta đã hóa trang làm bọn người mục súc Thát Đát để trà trộn vào thành, tất bọn quân canh La Sát không phát giác được.

Phi Yến Đa La nghe tới đây sau lưng ướm đầm mồ hôi. Hắn nghĩ thầm:

- Tên tiểu quỷ Trung Quốc này mà dùng độc kế đó thì thật là nguy hại! Quân Trung Quốc hóa trang làm bọn mục súc Thát Đát trà trộn vào thành bên ta để thi triển ma thuật thì làm sao chống lại được?

Hắn không hiểu Song Nhi đã dùng thủ thuật điểm huyết ba tên đội trưởng Kha Tát Khắc.

Điểm huyệt là một công phu rất cao thâm về võ học. Nội công phải luyện đến trình độ thượng thừa mới sử dụng được. Trong mấy vạn quân Thanh chỉ một mình thi học được công phu điểm huyệt.

Phi Yến Đa La lại tưởng môn ma thuật này hẳn có người truyền thụ là ai cũng phát huy được. Nếu chỉ dùng một ngón tay đủ làm cho đối phương hết nhúc nhích thì mấy vạn quân Trung Quốc dùng cách này đến công tập Mạc Tư Khoa e rằng có thể đưa người La Sát vào đường vong quốc diệt chủng.

Lại nghe giáo sĩ nói:

- Công tước đại nhân phái hai vạn quân Trung Quốc trà trộn vào thành Mạc Tư Khoa, lại dùng ma thuật của Thành Cát Tư Hãn kiềm chế bọn thủ quân La Sát thì việc bắt hai vị Sa Hoàng cùng Nhiếp Chính Nữ Vương quả có thể thành công được. Nhưng... nhưng vụ này cần phải giữ cực kỳ cơ mật. Khi đại quân tiến về phía Tây đừng để bọn người La Sát hay biết.

Giáo sĩ hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Công tước đại nhân! Hiện nay nước La Sát đã cực kỳ lớn mạnh, so với hồi Thành Cát Tư Hãn tiến đánh ngày trước khác nhau một trời một vực.

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Bản sứ đã tới Mạc Tư Khoa, tình hình nước La Sát thế nào ta đều hiểu rõ hết. Đáng mai bọn ta thả Phi Yến Đa La về rồi cùng hắn mở cuộc đàm phán nhưng dằng co cho thật lắm chuyện, thủy chung không chấm dứt được. Cuộc đàm phán ở đây kéo dài một bữa là đại quân Trung Quốc tiến gần Mạc Tư Khoa thêm một ngày đường.

Giáo sĩ nói:

- Đúng thế! Đại nhân nhất thiết nên thận trọng. Vụ này thật nguy hiểm vô cùng!

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Bản sứ biết lắm. Giáo sĩ cũng đừng môi hở răng lạnh để tiết lộ phong thanh, nhất là phải giữ gìn ý tứ, chớ để Phi Yến Đa La sinh lòng ngờ vực.

Giáo sĩ vâng lệnh lui ra.

Vi Tiểu Bảo lại hạ lệnh:

- Truyền cho Vương Bát Tử Kê và Trư La Nọa Phu vào đây!

Một tên thân binh chạy ra ngoài trường dẫn Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu vào.

Vi Tiểu Bảo nhìn hai người nói:

- Sáng sớm mai ta phái hai đội nhân mã đến Mạc Tư Khoa để đưa lễ vật rất trọng hậu tặng cho Tô Phi á Công chúa. Vì đường xá xa xôi lại lắm trộm cướp nên phải phái nhiều quan binh bảo vệ lễ vật, đề phòng chuyện bất trắc có thể xảy ra.

Hoa Bá Tư Cơ đáp:

- Từ đây tới Mạc Tư Khoa chỉ có số ít cường đạo là bọn người Thát Đát, chẳng lấy gì làm nguy hiểm cho lắm. Xin Công tước đại nhân cứ yên tâm.

Vi Tiểu Bảo mắng liền:

- Người thì còn biết gì mà nói? Những bọn cường đạo Thát Đát thường thường đến tám, chín nghìn người một toán, có khi lên tới mấy vạn không chừng.

Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu đưa mắt nhìn nhau ra vẻ không tin.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ta phái hai đại đội nhân mã chia hai ngã đường Nam Bắc tiến đến Mạc Tư Khoa, Vương Bát Tử Kê làm hướng đạo cánh quân mặt Bắc, Trư La Nọa Phu làm hướng đạo cánh quân ngã Nam. Hai nẻo đường này đi qua những đâu để tới kinh thành nước La Sát?

Hoa Bá Tư Cơ đáp:

- Nẻo đường mặt Nam lúc bắt đầu cũng vậy, tức là đi tới hồ Bối Gia Nhĩ rồi rẽ về phía Tây Nam, qua một địa phương đông người cư trú kêu bằng Hợp Tát Khắc. Từ đó cứ nhằm phía Tây trực chỉ, qua áo Nhĩ Tư Khắc, Ô Lạp Nhĩ Tư Khắc là tới Mạc Tư Khoa.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Phải rồi! Cứ như vậy mà tiến. Lễ vật cùng thư tín của ta sẽ do sứ giả Trung Quốc đưa tới Công chúa. Hai người chỉ phụ trách việc dẫn đường mà thôi. Dẫn đường tử tế thì ta sẽ trọng thưởng, dẫn đường sai trật thì vị tướng quân Trung Quốc dẫn binh đi sẽ chặt đầu các người. Công việc là như vậy, các người hãy lui ra!

Hai tên đội trưởng La Sát lui ra rồi, Vi Tiểu Bảo cầm lệnh tiễn màu vàng để phát hiệu lệnh. Những đại tướng Trung Quốc khom lưng đón lấy lệnh tiễn.

Phi Yến Đa La ẩn mình trong bóng tối không hiểu Vi Tiểu Bảo nói những gì, chỉ thấy bọn đại tướng Trung Quốc tiếp lệnh tiễn rồi đều lộ vẻ khảng khái hiên ngang, vỗ ngực vung quyền, trỏ trời vạch đất, tỏ ra cả quyết với chủ soái làm cho nên việc.

Lại có người đưa tay lên làm hiệu chém cổ mình, kẻ thì rút trủy thủ làm hiệu đâm vào ngực. Miệng chúng không ngớt nói đến Mạc Tư Khoa.

Dĩ nhiên Phi Yến Đa La đoán ngay là bọn tướng Trung Quốc thể nguyện với chủ tướng nếu họ không hạ được Mạc Tư Khoa sẽ xin tự sát cho nghiêm quân lệnh.

Phi Yến Đa La lại nghe Vi Tiểu Bảo nói lý la lý lố một hồi. Kế đó bốn tên thân binh lấy một tấm địa đồ lớn giải ra ở trên bàn hướng về Phi Yến Đa La.

Lại thấy Vi Tiểu Bảo trỏ tay vào chỗ thành Ni Bố Sở, di động ngón tay theo đường vạch đỏ đưa về phía Tây cho tới chỗ khuyên tròn đỏ. Phi Yến Đa La tuy không hiểu văn Trung Quốc nhưng coi phương vị cũng biết chỗ khuyên tròn đó là thành Mạc Tư Khoa.

Vi Tiểu Bảo nói một hồi, lại trỏ tay vào con đường vạch đỏ khác cũng đưa tới Mạc Tư Khoa.

Phi Yến Đa La bụng bảo dạ:

- Bọn Man tử Trung Quốc này thật là khả ố! Té ra chúng đã lập tâm và chuẩn bị đánh Mạc Tư Khoa.

Vi Tiểu Bảo nói một hồi nữa, thỉnh thoảng gã đưa tên Phi Yến Đa La vào câu chuyện.

Các tướng nghe đến tên Phi Yến Đa La lại nổi lên tròng cười ha hả.

Phi Yến Đa La nghĩ thầm:

- Bọn chúng đang cười ta là ngốc dại. Chúng đưa việc đàm phán hoạch định cương giới chỉ là trò lừa gạt để kéo dài thời gian đằng ngấm ngấm đưa quân đến đánh lén Mạc Tư Khoa. Hừ! Ta không mắc bẫy bọn người đâu.

Phi Yến Đa La nghĩ tới đây, từ từ đứng lên, bụng bảo dạ:

- Nhờ đức Thượng đế bảo hộ khiến ta phát giác ra nguy kế trọng đại của bọn Man tử Trung Quốc. Vụ này chúng tỏ đức Thượng đế quyền cố đến nước La Sát, nhất định quốc vận đang hưng thịnh. Đáng mai bọn chúng sẽ tha ta về, vậy đêm nay bất tất phải mạo hiểm trốn đi nữa.

Hắn thấy mé Tây quân tuần tiểu đi lại không ngớt. Còn mặt Đông một màu tối đen tựa hồ không người. Hắn liền len lén đi qua phía đó để về chỗ ngủ. Hắn mừng thầm không bị Thanh binh phát giác.

Phi Yến Đa La tới ngoài trướng vẫn thấy ba tên vệ binh canh gác đang say sưa ngủ liền tiến vào nằm ngủ.

Đáng sớm hôm sau, vệ binh đưa đồ ăn sáng rất phong thịnh vào.

Phi Yến Đa La ăn xong thì thấy người của Vi Tiểu Bảo phái đến mời. Hắn theo vệ binh tới trung quân trướng.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Hầu tước đại nhân đêm qua ngủ ngon chứ?

Phi Yến Đa Laặng hắng một tiếng đáp:

- Tệ nhân được vệ binh của Công tước đại nhân bảo vệ rất chu đáo nên ngủ yên lắm.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Bữa nay Hầu tước đại nhân hết bực mình rồi chứ? Chúng ta trở lại cuộc đàm phán phân chia cương giới nên chăng?

Phi Yến Đa La không đáp. Hắn lấy khăn tay buộc miệng lại.

Vi Tiểu Bảo tức giận quát:

- Người vẫn quật cường thế này, ta phải giết người lập tức.

Phi Yến Đa La tuyệt không sợ hãi chi hết, bụng bảo dạ:

- Gã đã nhất định bữa nay tha ta. Bây giờ gã giả bộ làm oai làm phước, ta đâu có sợ?

Vì Tiểu Bảo nổi nóng một hồi, thấy Phi Yến Đa La thủy chung không chịu khuất phục, chẳng biết làm thế nào đành đổi giọng:

- Hay lắm! Hầu tước đại nhân quả là người dũng cảm! Bản sứ rất lấy làm khâm phục.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ bản sứ thả Hầu tước về. Chuyến này Hầu tước đã phải một phen tân khổ, vậy Hầu tước hãy nghỉ ngơi mười bữa rồi chúng ta sẽ thương nghị phân chia cương giới.

Phi Yến Đa La nghĩ thầm:

- Gã cố tình kéo dài cuộc đàm phán. Ờ rằng hiện giờ gã đã xuất phát quân đội lên đường đánh lên Mạc Tư Khoa. Phen này nhất quyết ta không chịu mắc lừa gã.

Hắn tính vậy liền đáp:

- Công tước đại nhân tha về, tặc nhân xin đa tạ. Để tỏ lòng thành thật của chúng ta, tặc nhân đề nghị chúng ta mở cuộc đàm phán ngay chiều hôm nay, hà tất phải đợi mười ngày nữa?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Vụ này không nên gấp rút. Chúng ta cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi thủng thẳng hãy đàm phán cũng không muộn.

Phi Yến Đa La đáp:

- Quân thượng hai nước đều mong cuộc đàm phán sớm thành tựu. Chúng ta hãy phê kiểm điều ước hoạch định cương giới rồi hãy nghỉ ngơi hay hơn.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Thế cũng được. Vậy sau năm ngày Hầu tước sẽ trở lại đàm phán.

Phi Yến Đa La lắc đầu đáp:

- Không nên chần chừ nữa, chúng ta đàm phán ngay bữa nay.

Vĩ Tiểu Bảo hỏi:

- Làm chi mà vội thế? Ba ngày nữa sẽ hội họp được không?

Phi Yến Đa La đáp:

- Không được. Xin đàm phán ngay bữa nay.

Vĩ Tiểu Bảo lại lằng nhằng bảo hãn hãy nghỉ hôm nay, để đến mai sẽ bàn, nhưng hãn nhất định đòi khởi sự ngay buổi chiều.

Vĩ Tiểu Bảo làm bộ bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Hầu tước đã kiên quyết như vậy, bản sứ đành nhượng bộ. Nhưng bản sứ cảnh cáo Hầu tước trước là cuộc đàm phán phân chia địa giới này, bản sứ nhất quyết không chịu nhượng bộ. Chắc chúng ta phải đi đến chỗ mặc cả từng thước từng tấc đất.

Phi Yến Đa La lẩm bẩm:

- Hoạch định cương giới tranh dành từng tấc đất khó lòng đi đến chỗ thỏa hiệp để bọn người đủ thì giờ kéo quân đến đánh Mạc Tư Khoa chứ gì? Người tướng ta ngốc đến thế ư?

Hãn đứng lên nói:

- Tệ nhân xin cáo từ. Đa tạ Công tước đại nhân đã cho ăn uống.

Vĩ Tiểu Bảo đưa Phi Yến Đa La ra cửa trường, lại phái một đội đảng bài thủ hộ tống hãn về thành Ni Bố Sở. Còn hơn hai trăm kỵ binh Kha Tát Khắc vẫn bị giữ lại chưa được buông tha.

Phi Yến Đa La ra khỏi quân trường thấy chỗ dựng quân doanh hôm trước nay đã trống không. Đại đội Thanh quân nhỏ trại kéo đi hết rồi. Hãn ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Bọn Man tử Trung Quốc nói làm là làm, quả thật lợi hại!

Đoàn người đến chỗ đàm phán hôm qua thấy ba tên đội trưởng Kha Tát Khắc vẫn đứng trơ ra đó, tư thế giống hệt hôm trước.

Một tên quan quân nhỏ bé bên Thanh vọt tới trước mặt ba tên đội trưởng kia niệm chú rồi hô lớn:

- Thành Cát Tư Hãn! Thành Cát Tư Hãn!

Đoạn y tiến lại vỗ vào mình ba người mấy cái.

Ba tên đội trưởng liền từ từ cử động được. Nhưng chúng đứng đờ nửa ngày và một đêm, mỗi một quá chừng, hai chân tê chồn, phải ngồi phệt xuống đất.

Đầu tên quan đảng bài lại nâng đỡ chúng dậy và dắt đi mấy chục trượng rồi ba tên đội trưởng mới tự động cất bước được.

Phi Yến Đa La lại càng kinh hãi nghĩ bụng:

- Ma thuật của Thành Cát Tư Hãn truyền lại cho bọn chúng lợi hại phi thường! Trách nào ngày trước đội quân của Thành Cát Tư Hãn tung hoành thiên hạ không ai địch nổi. May mà hiện nay đã phát minh hỏa khí, khiến địch nhân chẳng thể tới gần được, không thì bọn dị giáo đồ Trung Quốc lại toan thống trị toàn thế giới, mà bọn chính giáo chúng ta tin tưởng đức Thượng đế đều biến thành nô lệ của họ.

Bọn đảng bài thủ bên Thanh hộ tống Phi Yến Đa La đến trước cửa Đông thành Ni Bố Sở mới quay trở lại.

Phi Yến Đa La hỏi lại ba tên đội trưởng Kha Tát Khắc về tình hình trúng phải ma thuật. Chúng đều nói là lúc đó bỗng cảm thấy sau lưng đau nhói lên một cái rồi lập tức toàn thân không nhúc nhích được.

Phi Yến Đa La lại hỏi:

- Các người có đeo thánh giá trong mình không?

Ba tên đội trưởng cởi vạt áo để lộ cây thập tự giá đeo ở cổ.

Phi Yến Đa La chau mày nghĩ bụng:

- Ma pháp của Thành Cát Tư Hãn thật là ghê gớm! Cả thập tự giá của Thượng đế cũng không trừ được tà thuật.

Hắn liền viết ba bản tấu phái mười lăm tên quân kỵ chia ba ngả cấp tốc về Mạc Tư Khoa để báo tin quân đội Trung Quốc đã xuất phát lên đường tập kích.

Chúng hóa trang làm bọn mục súc Thất Sát để trà trộn vào kinh thành, cần phải phòng thủ nghiêm mật.

Vào khoảng giữa trưa, ba bọn đưa tin lục tục trở về thành nói là các nẻo đường đi về phía Tây đều bị quân Trung Quốc ngăn chặn. Chúng thấy kỵ binh La Sát còn ở đằng xa đã bắn tên lại, không thể đi qua được.

Phi Yến Đa La trong lòng vừa buồn bã vừa nóng nảy, bụng bảo dạ:

- Bây giờ chỉ còn cách cùng bọn Man tử Trung Quốc lập điều ước phân chia cương giới thật lẹ. Chúng ký điều ước rồi mới chịu triệt binh quay về.

Giờ mùi hôm ấy, Phi Yến Đa La cùng hơn mười viên tùy viên đến trường bông là nơi hội nghị hai nước. Lần này hẳn không đem một tên kỵ binh Kha Tát Khắc nào đi theo để tỏ ra chẳng có ý gì khác. Vả lại dù đem vệ đội đi theo mà không chống lại được ma thuật của Thành Cát Tư Hãn thì chẳng ích gì.

Phi Yến Đa La học văn uyên bác, kiến thức sâu rộng, làm việc mẫn cán. Hẳn vốn không phải là người dễ lừa bịp, nhưng lòng người La Sát khiếp sợ Thành Cát Tư Hãn đã thành thâm căn cố đế. Thuật điểm huyết của Song Nhi lại cực kỳ tinh diệu, chính mắt Phi Yến Đa La đã trông thấy thì còn không tin thế nào được?

Phi Yến Đa La đến trường bông trước. Lát sau bọn Vi Tiểu Bảo, Sách Ngạch Đồ, Đông Quốc Cương cùng các đại thần bên Thanh cũng lục tục kéo đến.

Vi Tiểu Bảo thấy đối phương không đem vệ đội, cũng ra lệnh cho bọn đảng bài thủ rút lui.

Hai bên ngồi vào bàn hội nghị chỉ nói mấy câu khách sáo, tuyệt không nhắc tới những chuyện hôm trước.

Phi Yến Đa La lập tức xin đi vào việc thương nghị phân chia cương giới. Hẳn chỉ mong cuộc đàm phán thành tựu mau chóng, nên điều gì cũng chịu nhượng bộ, thái độ khác hẳn bữa trước.

Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng, biết là mưu kế "Chu Du Quân Anh hội hý Tướng Cản" của mình đã thành công. Gã chẳng hiểu gì về việc hoạch định cương giới. Vụ này do Sách Ngạch Đồ chủ trương và giáo sĩ phiên dịch những điều khoản thương nghị với đối phương.

Đách Ngạch Đồ và Phi Yến Đa La lấy một tấm địa đồ lớn trải lên bàn.

Đách Ngạch Đồ trở ngón tay vào không ngót đưa lên phía Bắc.

Phi Yến Đa La chau mày đưa ngón tay từng chút một lui về phía Bắc tỏ ra chịu nhượng bộ.

Theo ngón tay trở trên địa đồ chỉ lui một tấc là cả trăm dặm đất đai thuộc về lãnh thổ Trung Quốc.

Vì Tiểu Bảo coi hai bên vừa trở vừa nói một hồi lâu phát ngán, liền qua bàn bên cạnh ngồi riêng một mình rồi sai thị vệ lấy kẹo bánh cho mình điểm tâm.

Phi Yến Đa La đã quyết tâm thoái nhượng, nhưng Đách Ngạch Đồ vẫn e dè tụt trung xảy ra biến cố, nên cũng không dám làm quá.

Văn tự trong điều ước rất nghiêm cẩn, không để chỗ nào sơ hở.

Giáo sĩ hai bên nhất nhất dịch thành chữ La Tinh.

Hai bên bàn lui bàn tới cũng mất rất nhiều thì giờ. Đến chiều ngày thứ ba mới lập xong điều ước Ni Bố Sở. Sáu điều khoản toàn bộ được hai bên thỏa thuận.

Vì Tiểu Bảo nghe Đách Ngạch Đồ và Đông Quốc Cương giải thuyết, biết là nội dung điều ước đem thắng lợi cho Trung Quốc rất nhiều. Giải đất cắt về Trung Quốc rất rộng, so với chỉ dụ của Vua Khang Hy, cương giới đi xa hơn nhiều.

Điều ước lập thành bốn bản. Một bản Trung Quốc văn, một bản La Sát văn và hai bản La Tinh văn.

Trong điều ước lại nói rõ nếu văn tự có chỗ nào không hợp thì dùng bản La Tinh văn làm chuẩn đích.

Mực mài thật đặc, bút dầm rất kỹ để cung thỉnh Khâm sai đại thần Trung Quốc kiểm tự.

Vì Tiểu Bảo nhận thức được ba chữ tên mình, nhưng cũng có lúc chữ "Chương" nhận lầm là chữ "Vi", chữ "Mai" tưởng là chữ "Bảo", vì những chữ này nhiều nét, gã nhớ phảng phất chứ không biết viết. Chỉ khi nào ba chữ đi liền nhau gã mới khỏi nhận lầm.

Nếu bảo gã viết thì chỉ có chữ "Tiểu" là gã miễn cưỡng đối phó được. Còn chữ "Vi" ở trên và chữ "Bảo" ở dưới, gã chẳng tài nào viết thành chữ.

Gã vốn mặt dày, ít khi hối thẹn mà lúc này cũng mặt đỏ như son. Mặt gã đỏ không phải vì giận ai, cũng chẳng phải say rượu, mà là gã thẹn thùng.

Sách Ngạch Đồ là tri kỷ của Vi Tiểu Bảo đã biết rõ gã không đọc sách, liền tìm lời chống chế:

- Những loại giấy má về hợp đồng, chỉ cần kiểm bút tích là được. Vi đại nhân ngoáy một chữ "Tiểu" cũng là kiểm tự rồi.